

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoP/3/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5725200106
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5725200106.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Miroslavy Korbašovej, v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako otec, v konaní zastúpená kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, dieťa rodičov – matky: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., A. D., E. F. XX/XX, právne zastúpená: SHM PARTNERS s. r. o., so sídlom Záhradnícka 51, 821 08 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 47 235 616 a otca: C. C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. H. I. XXX, právne zastúpený: AK JUDr. Repáš a partneri, s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 25, 036 01 Martin, IČO: 50 711 776, v konaní o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k mal. dieťaťu, o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 28P/10/2025-188 zo dňa 20. augusta 2025, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 28P/10/2025-188 zo dňa 20. augusta 2025 v napadnutých výrokoch II., IV. a k týmto výrokom v zodpovedajúcich častiach výroku I. a vo výroku V. p o t v r d z u j e .

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 28P/10/2025-188 zo dňa 20. augusta 2025 v napadnutom výroku III. a k tomuto výroku v zodpovedajúcej časti výroku I. a v súvisiacom výroku VI. z r u š u j e a v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Mení sa rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 9P/36/2021 zo dňa 24.06.2021, právoplatný dňa 05.08.2021 v časti úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej A. nasledovne:

II. Maloletá A., nar. XX.XX.XXXX sa zveruje do osobnej starostlivosti otca s tým, že obaja rodičia sú oprávnení maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok.

III. Matka je povinná prispievať na výživu maloletej A. výživným vo výške 250,- € mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám otca, počnúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Matka je oprávnená stretávať sa s maloletou nasledovne:

- Počas bežného kalendárneho roka každý nepárny víkend a to tak, že prvý nepárny týždeň v mesiaci si matka maloletú v piatok o 17.00 hod. prevezme v mieste bydliska otca a po skončení styku maloletú otcovi odovzdá v nedeľu o 17.00 hod. v mieste bydliska otca. Druhý nepárny týždeň v mesiaci bude maloletú na styk s matkou odovzdávať otec v piatok o 19.00 hod. v mieste bydliska matky a po ukončení styku otec preberie maloletú v mieste bydliska matky v nedeľu o 15.00 hod.

Osobitná úprava styku matky s maloletou bude prebiehať nasledovne:

- Počas jarných prázdnin určených Ministerstvom školstva pre Žilinský kraj každý nepárny rok od piatka predchádzajúcemu jarným školským prázdninám od 15.00 hod. do nedele v týždni školských jarných prázdnin do 15.00 hod.,

- Počas Veľkonočných sviatkov v párnom roku od stredy pred Veľkonočnými sviatkami od 15.00 hod. do utorka po Veľkonočných sviatkoch do 15.00 hod., a v nepárnom roku od Zeleného štvrtka od 15.00 hod. do Veľkonočnej nedele do 15.00 hod.

- Počas Vianočných sviatkov a zimných prázdnin v nepárnom roku od 22.12. od 15.00 hod. do 29.12. do 15.00 hod., a v párnom roku od 29.12. od 15.00 hod. do 06.01. nasledujúceho roka do 15.00 hod.

- Počas letných prázdnin každý rok od 01.07. od 09.00 hod. do 15.07. do 18.00 hod. a od 01.08. od 09.00 hod. do 15.08. do 18.00 hod. s tým, že pri začatí styku si matka maloletú prevezme v mieste bydliska otca a po ukončení styku si otec prevezme maloletú v mieste bydliska matky. Počas osobitnej úpravy styku sa bežná neuplatňuje.

V. Návrh matky na nahradenie súhlasu otca zamietla.

VI. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.“

2. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že matka uvádzala, že dňa 14.01.2025 podala návrh na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, ktorým žiadala zverenie maloletej A. do svojej osobnej starostlivosti, úpravu styku otca a určenie trvalého pobytu dieťaťa u matky, vzhľadom na podstatnú zmenu pomerov, keďže otec podľa nej zabezpečoval starostlivosť o maloletú prevažne prostredníctvom starej matky. U otca chýbal maloletej stabilný denný režim, maloletá chodila neskoro spať a školské povinnosti plnila až vo večerných hodinách. Mala výhrady aj k stravovacím návykom u otca, ktoré podľa nej pozostávali z polotovarov a rýchleho občerstvenia, pričom otec nezabezpečil ani vhodnú autosedačku. Tvrdila, že otec dieťa nevedol k samostatnosti a správal sa k nemu neprimerane jeho veku, pričom za nevhodné považovala aj spoločné kúpanie otca s maloletou. Uvádzala, že dieťa sa od otca pravidelne vracalo choré, alebo prechladnuté a bolo zaťažené jeho osobnými problémami. Zdôrazňovala, že ona sama zabezpečovala pre maloletú stabilné a podnetné prostredie, zdravú stravu, riadny režim a primerané voľnočasové aktivity. Matka má stabilný partnerský vzťah a časť mesiaca býva v C., kde má dieťa vlastnú izbu a cíti sa tam bezpečne a harmonicky. Uvádzala, že rešpektovala právo dieťaťa na kontakt s otcom, avšak vzhľadom na výraznú vzdialenosť medzi bydliskami rodičov už nebolo možné reálne pokračovať v striedavej osobnej starostlivosti. Podľa matky je v najlepšom záujme maloletého dieťaťa jeho zverenie do jej výlučnej osobnej starostlivosti. „K podanému návrhu matka pripojila daňové priznanie za rok 2023 (č.l. 12), účtovnú závierku zostavenú k 31.12.2023 (č.l. 22), účtovnú závierku spoločnosti J. s.r.o. k 31.12.2023 (č.l. 25), rodný list maloletej (č.l. 28) a výpis z OR spoločnosti J. s.r.o. (č.l. 29).“

3. Okresný súd Martin uznesením č.k. 28P/10/2025-48 zo dňa 22.01.2025 ustanovil maloletému dieťaťu za kolízneho opatrovníka Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Martin.

4. Okresný súd uviedol, že otec vo vyjadrení k návrhu konštatoval, že podaný návrh matky považoval za neopodstatnený a zotrvával na tom, že striedavá osobná starostlivosť dlhodobo fungovala v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Zdôrazňoval, že dieťa malo u neho stabilný denný režim, bolo riadne pripravované do školy a nikdy nevykazovalo žiadne problémy v prospechu, správaní, či sústredení. Tvrdil, že starostlivosť vykonával osobne a tvrdenia matky o dominancii starej matky pri starostlivosti označoval za nepravdivé a účelové. Uvádzal, že stravovanie zabezpečoval riadne a pravidelne varil, pričom výhrady matky ohľadom polotovarov odmietal. Poukazoval, že všetky výdavky na dieťa znášali rodičia rovným dielom a maloletá mala u neho kompletnú výbavu aj plnohodnotné domáce prostredie. Odmietal aj tvrdenia matky o nedostatkoch v oblasti hygieny, či spánkového režimu a uvádzal, že dieťa vždy chodilo spať v primeranom čase. K otázke autosedačky uviedol, že bola zakúpená spoločne a matka s jej používaním nikdy nemala problém. Otec zdôrazňoval, že s maloletou aktívne trávil voľný čas, venoval sa športovým aktivitám, výletom a pravidelným tréningom džuda. Tvrdenia matky o údajných nevhodných hygienických návykoch či spoločnom kúpaní označil za klamstvá a účelovú diskreditáciu. Uvádzal, že psychický tlak na dieťa vyvíjala matka tým, že ju pripravovala na presťahovanie do J., hoci maloletá odmietala meniť prostredie. Tvrdil, že jeho pracovné povinnosti mu umožňovali byť dieťaťu plne k dispozícii, keďže pracoval prevažne z domu a v C.. Poukazoval na to, že maloletá je v C. pevne zakorenená, kde má rodinu, kamarátov, školu aj všetky aktivity. Zdôrazňoval, že matka súhlasila so striedavou starostlivosťou až do chvíle, keď sa zmenili jej osobné pomery, nie potreby dieťaťa. Uvádzal, že zmena starostlivosti by predstavovala vytrhnutie dieťaťa zo stabilného prostredia bez akéhokoľvek

objektívneho dôvodu. Záverom navrhol, aby sa striedavá starostlivosť zachovala, a ak by sa matka presťahovala, aby bola maloletá zverená do jeho výlučnej osobnej starostlivosti.

5. V rámci multidisciplinárneho prístupu v rodinnoprávnej agende sa na okresnom súde vykonalo informatívne stretnutie rodičov dňa 20.03.2025 za účasti obidvoch rodičov a ich právnych zástupcov, v rámci ktorého nedošlo k rodičovskej dohode, nakoľko medzi rodičmi zostala sporná otázka typu starostlivosti o maloletú. Zo zápisnice z ISR (č.l. 115 spisu) vyplýva, že matka ako hlavný dôvod na zmenu typu starostlivosti uvádza, že aktuálne má dlhodobý nový vzťah s partnerom, s ktorým žije a čaká ďalšie dieťa. Partner matky je pracovne viazaný na prostredie J., naopak otec má vytvorené zázemie v C., matka chce, aby mala mal. A. vytvorený vzťah s novou rodinou aj s novonarodenou sestričkou.

6. Okrem iného vykonaného dokazovania okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že v rámci zabezpečenia participačných práv maloletej, zisťoval aj názor mal. A., a to jednak prostredníctvom kolízneho opatrovníka, ale aj priamo zákonnou sudkyňou dňa 27.05.2025 za prítomnosti kolízneho opatrovníka. Maloletá A. však vyjadrila vôľu, že chce, aby obsah zisťovania názoru zostal dôverný. Celý rozhovor s maloletou bol nahrávaný, avšak obsah rozhovoru nebol sprístupnený rodičom.

7. Okresný súd s poukazom na vykonané dokazovanie a právnu úpravu najmä v § 26 Zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZR“), § 36 ods. 1 ZR., § 62 ods. 1 ZR, § 75 ods. 1 ZR, § 77 ods. 1 ZR, § 38 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia. Maloletá A. pochádza z manželstva účastníkov konania, pričom z pripojeného spisu sp. zn. 9P/36/2021 mal okresný súd preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Martin č.k. 9P/36/2021-34 zo dňa 24.06.2021, právoplatným dňa 05.08.2021 bolo manželstvo účastníkov - rodičov maloletej A. rozvedené a o úprave výkonu rodičovských práv a povinností súd schválil rodičovskú dohodu, v zmysle ktorej bola maloletá zverená do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov s tým, že matka bude zabezpečovať starostlivosť o maloletú od utorka každého párneho týždňa do utorka každého nepárneho kalendárneho týždňa. Otec bude zabezpečovať starostlivosť o maloletú od utorka každého nepárneho kalendárneho týždňa do utorka každého párneho kalendárneho týždňa. Výživné určené nebolo.

8. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že najskôr skúmal, či došlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zásah do pôvodnej rodičovskej dohody. Konštatoval, že zmena musela byť kvalifikovaná a natoľko zásadná, aby pôvodné rozhodnutie už nebolo udržateľné. Zistil, že v čase pôvodného rozhodnutia obaja rodičia žili v C. a striedavá osobná starostlivosť sa realizovala v jednom meste. Matka však po uzavretí rodičovskej dohody zmenila miesto svojho pobytu, presťahovala sa do C. a založila si novú rodinu. Okresný súd posúdil, že táto zmena mala zásadný dopad na doterajšie fungovanie striedavej starostlivosti. Vzhľadom na vzdialenosť približne 230 km a na dualitu školských zariadení dospel k záveru, že striedavá starostlivosť medzi dvoma mestami nebola reálne vykonateľná ani v záujme dieťaťa. Zohľadnil tiež, že matka bola na materskej dovolenke s ďalším dieťaťom a úplne sa vystaňovala z C.. Obaja rodičia pritom odmietali, aby maloletá navštevovala dve škôlky, či školy. Preto súd posudzoval, ktorému z rodičov bude maloletá zverená do výlučnej osobnej starostlivosti.

9. Zásadnými okolnosťami, ktoré majú vplyv na rozhodnutie o zverení dieťaťa do starostlivosti jednému z rodičov, sú najmä osobnosť rodiča, vzťah rodiča k dieťaťu, charakter, morálka a štruktúra mravných noriem rodičov, rešpekt k právu dieťaťa stykať sa s druhým rodičom, vzťah dieťaťa ku každému z rodičov či kontinuita prostredia. Záujem maloletého dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri hľadaní konkrétneho najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi a maloletým dieťaťom a tento záujem vyžaduje, aby sa na jeho výchove podieľali obaja rodičia, ktorí majú v živote maloletého dieťaťa bez pochybností nezastupiteľné postavenie (nález Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp.zn. II. ÚS 554/04). Úloha oboch rodičov je v živote maloletého dieťaťa nezastupiteľná. Záujmom dieťaťa je nepochybne, aby bolo v starostlivosti toho z rodičov, ktorý uznáva úlohu a dôležitosť druhého rodiča v živote dieťaťa a je presvedčený, že i ten druhý rodič je dobrým rodičom.

10. Vo veciach týkajúcich sa maloletých detí musí brať súd do úvahy špecifiká každého jedného prípadu a z týchto skutočností vyabstrahovať, čo je v najlepšom záujme maloletého dieťaťa a za týmto účelom zisťovať tiež názor maloletého dieťaťa. Príslušné ustanovenia Zákona o rodine zdôrazňujú záujem dieťaťa ako dlhodobu všeobecne prijímané kritérium vyplývajúce z celkového kontextu právnej úpravy vzťahov medzi rodičmi a deťmi, ako i z Dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva v tejto súvislosti pripomína, že medzi záujmom maloletého dieťaťa a jeho rodiča sa musí nájsť spravodlivá rovnováha, (viď rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Olsson vs. Švédsko č. 10465/83). Prisúdil sa zvláštny význam zvrchovanému záujmu dieťaťa, ktoré podľa svojej povahy a závažnosti môže prevážiť nad záujmom rodiča. Uvedené konštatovania majú na mysli potrebu nájdania určitého a konkrétneho spôsobu zosúladenia toho, čo je v záujme maloletého dieťaťa a čo je v záujme jeho rodičov. Keď ich

vzájomná korelácia z objektívnych, alebo subjektívnych dôvodov možná nie je, prednosť má vždy záujem maloletého dieťaťa. Záujem maloletého dieťaťa musí byť teda vždy postavený na piedestál, a preto nie je umožnené rodičovi vynútiť si také opatrenia, ktoré by ohrozovali zdravie alebo rozvoj dieťaťa. (viď rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva Elsholz vs. Nemecko č. 25735/94. Ignaccolo-Zenide vs. Rumunsko č. 31679/96, Nuutinen vs. Fínsko č. 32842/96). (II. ÚS 662/2014).

11. Okresný súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že najlepším riešením pre maloletú A. bolo jej zverenie do osobnej starostlivosti otca, keďže doterajší model striedavej starostlivosti sa stal vzhľadom na vzniknuté okolnosti neudržateľným. Konštatoval, že obaja rodičia boli starostliví, kompetentní a emočne dostupní, avšak zmena životných podmienok na strane matky zásadne narušila kontinuitu predchádzajúceho usporiadania. Okresný súd uviedol, že počas konania sa oboznámil aj s nahrávkou z informatívneho stretnutia rodičov, z ktorej bolo zrejmé, že rodičia sa navzájom rešpektovali, avšak neboli schopní nájsť spoločné riešenie vzhľadom na zásah do predchádzajúcej stabilnej štruktúry starostlivosti.

12. Konštatoval okresný súd, že pôvodná striedavá starostlivosť fungovala bez závažných konfliktov a bola výsledkom konsenzu oboch rodičov, pričom ani jeden z nich do času zmeny pomerov neprezentoval pochybnosti o rodičovských kompetenciách toho druhého. Matka však následne prijala pracovnú príležitosť v J., nadviazala nový partnerský vzťah a postupne sa definitívne presťahovala z mesta C. do C., čo bolo sprevádzané narodením ďalšieho dieťaťa. Podľa záverov okresného súdu matka síce mala plné právo prispôbiť svoj život vlastným osobným predstávam, avšak ako rodič mala zároveň povinnosť predvídať dopady týchto rozhodnutí na život maloletého dieťaťa. Zdôraznil, že zmena bydliska matky bola jej slobodným rozhodnutím a nebolo možné od otca očakávať, aby vytrhával dieťa z jeho prirodzeného prostredia len preto, aby sa prispôbil novému životnému smerovaniu matky.

13. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že rodičia nemôžu podľa vlastných potrieb podmieňovať život dieťaťa zásadnými zmenami, najmä ak tieto nereflektujú jeho stabilitu, sociálne väzby a psychický komfort. Pri vyhodnocovaní najlepšieho záujmu dieťaťa zdôraznil, že ide o najvyššie kritérium, ktoré musí byť posudzované objektívne, individualizovane a bez preferovania osobných záujmov rodiča. Pri posúdení okolností považoval okresný súd za preukázané, že maloletá v C. dlhodobo žije, má tu vytvorenú sieť rodinných a sociálnych väzieb, navštevovala školu, športové aktivity a toto prostredie považovala za svoj domov. Stabilita, kontinuita a zachovanie prirodzených väzieb okresný súd označil za rozhodujúce kritériá.

14. Okresný súd ďalej uviedol, že v starostlivosti otca neboli zistené nedostatky, ktoré by mohli odôvodniť obmedzenie jeho rodičovských práv, pričom tvrdenia matky sa v rozhodujúcich častiach nepreukázali. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že maloletá opakovane vyjadrovala želanie zostať v známom prostredí a obaja rodičia potvrdili, že dieťa malo k otcovi silnú citovú väzbu. Okresný súd prihliadol aj na odporúčanie kolízneho opatrovníka, podľa ktorého zotrvanie maloletého dieťaťa v C. bolo najvhodnejším riešením. Uviedol, že matka síce zdôrazňovala význam súrodeneckého putá, avšak tento vzťah nemohol byť nadradený nad biologické rodičovské väzby, najmä ak bolo možné ho udržiavať prostredníctvom upraveného styku.

15. Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd mal za to, že predstava matky o začlenení maloletého dieťaťa do novej rodiny jej partnera nereflektovala dostatočne existujúci silný vzťah medzi otcom a dcérou. Zároveň konštatoval, že otec deklaroval ochotu podporovať široký kontakt dieťaťa s matkou, vrátane cestovania do C., čo svedčilo o jeho záujme zachovať pre dieťa vzťah s oboma rodičmi. Okresný súd uzavrel, že najlepší záujem maloletého dieťaťa si vyžadoval jej zverenie do osobnej starostlivosti otca a zachovanie jej života v stabilnom prostredí mesta C..

16. Z ustálenej vnútroštátnej a medzinárodnej judikatúry vyplýva, že aj keď záujmy detí a rodičov majú byť v rovnováhe, zvrchovaný záujem dieťaťa môže podľa okolností prípadu prevážiť nad záujmom rodiča, pričom posúdenie proporcionality spočíva na konajúcom súde. Okresný súd mal za to, že vytrhnutie maloletého dieťaťa z existujúceho rodinného prostredia predstavuje neprimeraný zásah do súkromného, rodinného života, i do istej miery aj osobnej slobody.

17. Okresný súd uviedol, že pri hodnotení matkou vytykaných nedostatkov v starostlivosti otca vychádzal z premisy, že rozdielnosť výchovných prístupov u rodičov je prirodzeným javom a samotná benevolencia jedného rodiča nie je dôvodom na obmedzenie jeho rodičovských práv. Konštatoval, že tvrdenia matky smerujúce k spochybneniu povahových vlastností otca ani jeho osobnostných predpokladov neboli spôsobilé odôvodniť vylúčenie otca zo starostlivosti o maloletú. Pokiaľ matka namietala, že otec nezabezpečoval starostlivosť o dieťa vždy osobne a v niektorých situáciách ju prevzala stará matka, tak okresný súd zdôraznil, že bežný kontakt dieťaťa so širšou rodinou je žiaduci a v praxi je prirodzené, ak rodičia zveria dieťa starým rodičom na obmedzený čas. Z dokazovania vyplynulo, že otec s maloletou

žil samostatne a stará matka bývala v inej obci, pričom spoločné víkendy so širšou rodinou okresný súd nepovažoval za nedostatok, ale za zdravú súčasť rodinných väzieb.

18. K tvrdeniam matky o údajnom sprchovaní otca s maloletou okresný súd uviedol, že táto skutočnosť nebola preukázaná, a matka sama na pojednávaní potvrdila, že vec ďalej neriešila, čo podľa okresného súdu nezodpovedalo správaniu rodiča, ktorý by mal vážne obavy o dieťa. Ako účelové sa okresnému súdu javili aj tvrdenia o zabúdaní vecí, či nedostatočnom balení, keďže tieto mali byť riešiteľné operatívne v čase, keď matka ešte žila v C., a nemožno ich späťne používať ako argument pre zmenu starostlivosti. Rovnako neboli potvrdené tvrdenia, že maloletá nebola primerane pripravovaná do školy, keďže správy zo školy nepreukázali žiadne rozdiely v plnení školských povinností medzi týždňami strávenými u otca a u matky.

19. Podľa záverov okresného súdu, z hľadiska záujmu dieťaťa je rozhodujúce, aby maloletá zotrvala v prostredí, v ktorom od narodenia vyrastala, kde mala vytvorenú stabilnú sociálnu sieť, školské prostredie a rovesnícke vzťahy. Poukázal, že prirodzeným ťažiskom života maloletej bolo mesto C. a náhle vytrhnutie z tohto prostredia by mohlo viesť k narušeniu jej pocitu istoty a kontinuity. Okresný súd zdôraznil, že rodič má povinnosť pri všetkých svojich rozhodnutiach prihliadať predovšetkým na záujmy dieťaťa, a maloleté dieťa nemožno vnímať ako objekt, ktorého život má kopírovať predstavy, či životné smerovanie jedného z rodičov.

20. Po zverení maloletej do osobnej starostlivosti otca okresný súd upravil styk matky s dieťaťom tak, aby bol zachovaný rovnaký priestor pre oboch rodičov na budovanie vzťahu s maloletou, pričom zohľadnil najmä vzdialenosť medzi bydliskami a praktické aspekty cestovania. V záujme vyváženia povinností súd určil, že jeden víkend v mesiaci zabezpečí prepravu dieťaťa otec a nasledujúci víkend matka. Pri osobitnej úprave styku počas prázdnin a sviatkov reflektoval na školské povinnosti dieťaťa, potrebu oddychu a právo maloletej na kontakt s oboma rodičmi. Zároveň vzal do úvahy, že obaja rodičia deklarovali ochotu nad rámec súdnej úpravy spolupracovať a podporovať kontakt maloletej s druhým rodičom, čo okresný súd pozitívne hodnotil a apeloval na ich budúcu rodičovskú spoluprácu.

21. Pri určení výšky výživného okresný súd vychádzal zo zistených možností, schopností a majetkových pomerov oboch rodičov, ako aj odôvodnených potrieb maloletej. Súd v konaní ustálil mesačné výdavky na maloletú nasledovne: „strava v domácom prostredí 120 € (maloletá vo veku 9 rokov, bežné výdavky na stravu), oblečenie 30 €, družina a krúžky 13,75 €, vitamíny 10 €, drogéria 10 €, voľný čas 20 €, školné 100 €, džudo 30 €, učebnice 4,16 € (mesačne, ročne cca 50 €), alikvótna časť na bývanie u otca 225 € (nájom, otca 450 €), z čoho súd odpočítal 60 € prídavok na dieťa (tzn. 562,91 -60) a uvedené pomerne rozdelil medzi rodičov, t.j. matku zaviazal platením výživného vo výške 250 € mesačne. Uvedené je podľa názoru súdu v možnostiach a schopnostiach matky, ktorá aktuálne ukončila podnikateľskú činnosť, avšak z lustrácie v sociálnej poisťovni bolo preukázané, že táto je od 20.02.2025 evidovaná ako zamestnanec spoločnosti C. K. C., s.r.o., s vymeriavacím základom 02/2025 vo výške 729,79 €, za obdobie 03/2025 až 05/2025 vo výške 1850 € a za obdobie 06/2025 vo výške 1218,13 €. Matka je poberateľkou materskej dávky vo výške 1445,60 €. Matka má bežné výdavky, v C. uhrádzala nájom výške 500 € (tento výdavok už opadol), dlh v banke, ktorý spláca po 84 €. Otec je spolovník aj konateľ v spoločnosti J. s.r.o., pričom z účtovnej závierky spoločnosti za rok 2024 vyplýva, že výsledok hospodárenia za účtovné obdobie je vo výške 13 485 €. Otec má výdavky na nájom, úver 250 €, poisťka pre maloletú a otca, bežné výdavky.“

22. Pokiaľ ide o návrh matky na doplnenie dokazovania prednesený na pojednávaní dňa 11.06.2025, a to výsluch matky spolužiačky maloletej A., tento okresný súd rozhodol, že nevykoná, nakoľko uvedené považoval za neúčelné a nevhodné, vzhľadom na vykonané dokazovanie nadbytočné.

23. Okresný súd sa návrhom matky, ktorý mal súvisieť so zmenou školy a trvalého pobytu maloletej, bližšie nezaoberal vzhľadom na to, že rozhodol o zverení maloletej do osobnej starostlivosti otca, čo de facto znamená zotrvanie v meste C., kde maloletá aj žije a navštevuje školské zariadenie. Keďže teda nedošlo k zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala matkin návrh, tento okresný súd zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

24. Proti rozsudku okresného súdu podala rozsiahle odvolanie matka (ďalej aj len „odvolateľka“, č.l. 208 a nasl. spisu), na ktoré celé obsahovo rozsiahle znenie sa na tomto mieste odvolacím súdom odkazuje, a to do výrokov I., II., III., IV. a V. predmetného rozsudku v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP v spojení s § 62 ods. 1 CMP. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Martin sp.zn. 9P/36/2021 zo dňa 24.06.2021, právoplatný a vykonateľný dňa 05.08.2021, ktorým bolo manželstvo otca a matky rozvedené a schválil dohodu rodičov o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu.

25. V odvolaní odvolateľka namietala, že rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný na základe neúplne a nesprávne zisteného skutkového stavu, pretože okresný súd nezohľadnil všetky relevantné okolnosti

starostlivosti poskytovanej otcom, ako aj zmenené pomery na strane dieťaťa a matky. Uviedla, že okresný súd nevykonával dokazovanie v rozsahu potrebnom na objektívne posúdenie najlepšieho záujmu maloletej A., keď nepreskúmal životné podmienky dieťaťa v domácnosti otca a nevenoval pozornosť skutočnostiam, že maloletá dlhodobo nemala v jeho domácnosti vlastnú izbu, primerané podmienky na učenie ani základné hygienické potreby v súlade s odporúčaniami odborných lekárov. Poukázala na to, že súd opomenul hodnotiť, že dieťa nenosilo ortopedickú obuv predpísanú lekárom a že otec zabezpečil základné školské vybavenie maloletej až po rokoch školskej dochádzky.

26. Odvolateľka uviedla, že okresný súd nedostatočne posúdil aj kolísavý režim dieťaťa, neskoré zaspávanie a nepravidelnú prípravu do školy, ktoré sa prejavovali únavou maloletej, zmenami v jej správaní a opakovanými zdravotnými ťažkosťami, pričom triedny učiteľ potvrdil jej uzavretosť, melanchóliu a zmeny v náladách. Odvolateľka namietala, že okresný súd nesprávne vyhodnotil otázku primeranosti výchovných postupov otca, keď opomenul skutočnosť, že maloletá v období pred pubertou spávala s otcom v jednej izbe a že v minulosti dochádzalo aj ku spoločnej hygiene, čo bolo vzhľadom na jej vek a psychický vývin nevhodné. Uviedla, že okresný súd nezohľadnil ani fakt, že otec dieťa opakovane zveroval do starostlivosti starej matky alebo cudzích osôb aj na niekoľko dní, čo narušalo stabilitu dieťaťa, jeho režim a pocit bezpečia. Odvolateľka ďalej uviedla, že maloletá bola vystavená psychickému nátlaku zo strany otca, ktorý jej viackrát tvrdil, že „matka ju chce zobrať“, čo vyvolávalo u dieťaťa strach a vnútorné napätie, pričom maloletá matke uviedla, že „má zakázané o tom hovoriť“, čo odvolateľka považovala za veľmi závažné ohrozenie jej emočného vývinu.

27. Odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie nevyhovел návrhu na vykonanie psychologického vyšetrenia maloletej, hoci toto vyšetrenie bolo kľúčové pre zistenie psychického stavu, vzťahových väzieb a miery bezpečia dieťaťa. Uviedla, že okresný súd nedostatočne zhodnotil silné citové puto medzi matkou a maloletou, pre dieťa nenahraditeľné, ako aj úzku súrodeneckú väzbu, ktorá sa vytvorila po narodení mladšej sestry. Poukázala, že odlúčenie od súrodencu by malo negatívny dopad na emocionálny a sociálny vývin maloletej, pričom súrodenci v ich veku prirodzene vytvárajú pevné väzby, ktoré sú dôležité pre formovanie empatie a vzájomnej stability. Odvolateľka ďalej uviedla, že na rozdiel od otca disponovala časovými a osobnými kapacitami poskytovať maloletej každodennú starostlivosť, keďže bola na materskej dovolenke, čo jej umožňovalo zabezpečiť pre dieťa pravidelný denný režim, zdravé stravovanie, podporu pri školských povinnostiach a harmonické rodinné prostredie. Uviedla, že okresný súd precenil argument otca o sociálnych väzbách dieťaťa v C., pretože maloletá bola spoločenská, adaptabilná a ľahko si vytvárala nové priateľstvá, pričom matka mala pre ňu zabezpečený plynulý prestup do školy bez prerušenia vzdelávacieho procesu. Poukázala na to, že správy kolízneho opatrovníka z jej domácnosti boli pozitívne, zatiaľ čo šetrenie v domácnosti otca nebolo vykonané vôbec, čo okresný súd pri hodnotení pomerov prehliadol, hoci išlo o dôkaz zásadného významu. V časti výživného odvolateľka namietala, že okresný súd nesprávne posúdil majetkové pomery otca, ktorého deklarovaný príjem nezodpovedal jeho skutočným výdavkom, zvlášť ak hradil nájomné vo výške 450 eur a zároveň financoval rekonštrukciu rodinného domu. Uviedla, že súd neprihliadol na § 63 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého bol otec povinný preukázať príjmy z inej ako závislej činnosti, a v prípade ich nepreukázania sa predpokladal príjem vo výške dvadsaťnásobku životného minima. Zdôraznila, že okresný súd mal posúdiť schopnosti a možnosti otca na základe jeho predpokladaného príjmu, nie na základe účelovo tvrdených údajov, ktoré boli v rozpore s jeho reálnymi životnými nákladmi. Odvolateľka preto uviedla, že pri riadnom zistení skutkového stavu, vykonaní rozhodujúcich dôkazov a správnom právnom posúdení veci by okresný súd dospel k záveru, že v najlepšom záujme maloletej A. bolo jej zverenie do výlučnej osobnej starostlivosti matky. Poukázala a citovala z rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ktoré považovala za relevantné pre posúdenie právnych otázok v konaní, a to rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp. zn. 26CoP/26/2018 zo dňa 23.10.2018, rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp.zn.11CoP/15/2017 zo dňa 13.6.2017, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 24CoP/71/2019, zo dňa 11.12.2019. Podľa matky je podané odvolanie v plnom rozsahu dôvodné a napadnutý rozsudok nesprávny a nezákonný.

28. Matka v odvolaní navrhla, aby odvolací súd vydal nasledovný rozsudok „Súd rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 20.08.2025, sp. zn.: 28P/10/2025 v rozsahu I., II., III., IV., V., VI. výroku ruší a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.
Eventuálne

Za predpokladu, že odvolací súd dospeje k záveru, že nie sú splnené podmienky na zrušenie predmetného rozsudku a vrátenie súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie navrhujeme, aby odvolací súd rozhodol nasledovne:

Súd mení I., II., III., IV., V., VI. výrok Okresného súdu Martin zo dňa 20.08.2025, sp. zn.: 28P/10/2025 nasledovne: I. Mení sa rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 9P/36/2021 zo dňa 24.06.2021, právoplatný dňa 05.08.2021 v časti úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej A. nasledovne: II.

Maloletá A., nar. XX.XX.XXXX sa zveruje do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia sú oprávnení maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok. III.

Otec je povinný prispievať na výživu maloletej A. výživným vo výške 300,- € mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky, počnúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku. VII.

Otec je oprávnený stretávať sa s maloletou nasledovne:

-

počas bežného kalendárneho roka každý nepárny víkend a to tak, že prvý nepárny týždeň v mesiaci si otec maloletú v piatok o 17.00 hod. prevezme v mieste bydliska matky a po skončení styku maloletú matke odovzdá v nedeľu o 17.00 hod. v mieste bydliska matky. Druhý nepárny týždeň v mesiaci bude maloletú na styk s otcom odovzdávať matka v piatok o 19.00 hod. v mieste bydliska otca a po ukončení styku matka preberie maloletú v mieste bydliska otca v nedeľu o 15.00 hod.

Osobitná úprava styku matky s maloletou bude prebiehať nasledovne:

-

počas jarných prázdnin určených Ministerstvom školstva pre Žilinský kraj každý nepárny rok od piatka predchádzajúceho jarným školským prázdninám od 15.00 hod. do nedele v týždni školských jarných prázdnin do 15.00 hod.,

-

počas Veľkonočných sviatkov v párnom roku od stredy pred Veľkonočnými sviatkami od 15.00 hod. do utorka po Veľkonočných sviatkoch do 15.00 hod., a v nepárnom roku od Zeleného štvrtka od 15.00 hod. do Veľkonočnej nedele do 15.00 hod.,

-

počas Vianočných sviatkov a zimných prázdnin v nepárnom roku od 22.12. od 15.00 hod. do 29.12. do 15.00 hod., a v párnom roku od 29.12. od 15.00 hod. do 06.01. nasledujúceho roka do 15.00 hod.

-

počas letných prázdnin každý rok od 01.07 od 09.00 hod. do 15.07. do 18.00 hod. a od 01.08. od 09.00 hod. do 15.08. do 18.00 hod. s tým, že pri začatí styku si matka maloletú prevezme v mieste bydliska otca a po ukončení styku si otec prevezme maloletú v mieste bydliska matky. Počas osobitnej úpravy styku sa bežná neuplatňuje. IV. Maloletá A. bude mať trvalé bydlisko na adrese matky. Maloletá A. bude navštevovať školské zariadenie podľa rozhodnutia matky. V. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

Eventuálne

Sú mení III. výrok Okresného súdu Martin zo dňa 20.08.2025, sp. zn.: 28P/10/2025 nasledovne:

III.

Matka je povinná prispievať na výživu maloletej A. výživným vo výške 125,- € mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám otca, počnúc dňom právoplatnosti tohto rozsudku.“

29. Kolízny opatrovník mal. dieťaťa sa k doručenému odvolaniu matky vyjadril v podaní na č.l. 231 spisu. Má za to, že súd prvej inštancie rozhodol v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. Odporučil odvolanie matky zamietnuť a potvrdiť rozhodnutie Okresného súdu Martin, sp.zn. 28P/10/2025 zo dňa 20.08.2025.

30. K doručenému vyjadreniu kolízneho opatrovníka sa vyjadrila matka - odvolateľka v rozsiahlom podaní na č.l. 238 a nasl. spisu. Odvolateľka uvádzala, že v celom rozsahu nesúhlasila s vyjadrením kolízneho opatrovníka, keďže tento nevykonal šetrenie ani v domácnosti otca, ani v domácnosti starej matky, kde otec s maloletou aktuálne býval, a preto nevychádzal z objektívnych poznatkov o reálnych životných podmienkach dieťaťa. Namietala, že otec maloletej nezabezpečil primeranú ortopedickú obuv ani základné prezúvky, a že dieťa sa opakovane nachádzalo v nevhodnom a nedostatočnom oblečení,

čo preukazovala priloženou komunikáciou a dokladmi o kúpe. Uvádzala, že otec sa presťahoval do spoločnej domácnosti so svojou matkou, čo podľa nej potvrdzovalo jeho absenciu samostatnej schopnosti zabezpečiť plnohodnotnú starostlivosť o dieťa bez trvalej pomoci tretej osoby. Tvrdila, že väčšinu každodennej starostlivosti vykonávala otcova matka, zatiaľ čo ona sama mala časové a osobné kapacity na plnohodnotnú starostlivosť, keďže sa nachádzala na materskej dovolenke. Odvolateľka uvádzala, že u dieťaťa sa začali prejavovať psychické dôsledky odlúčenia, ako plač v otcovej domácnosti, obhrýzanie nechťov, či nadmerná fixácia na mobilný telefón, čo podľa nej svedčilo o citovom strádaní maloletej. Namietala, že maloletá pociťovala silný smútok po mladšej sestre a v komunikácii vyjadrovala, že jej súrodenecký kontakt chýba, čo bolo pre jej vývin z hľadiska psychológie súrodeneckých väzieb významné. Uvádzala tiež, že vzťah medzi ňou a dcérou bol hlboký a stabilný, pričom dieťa jej opakovane dávalo najavo, že jej spoločné chvíle s matkou výrazne chýbali. Tvrdila, že pri návšteve 26. septembra zistila zanedbanie základnej hygieny dieťaťa, čo bola pripravená dosvedčiť aj jej matka ako svedkyňa. Poukazovala, že otec v konaní argumentoval údajným negatívnym dopadom zmeny prostredia na dieťa, avšak následne sa sám presťahoval do inej domácnosti, čo bolo v rozpore s jeho vlastnou argumentáciou. Odvolateľka uvádzala, že u maloletej boli zistené zhoršené školské výsledky a neplnenie školských úloh, pričom sama bola nútená dobiehať učivo počas víkendov, čo preukazovali správy od vyučujúcich. Tvrdila, že dieťa u otca chodilo neskoro spať, trávilo neprimerane veľa času na telefóne a nemalo zabezpečený primeraný režim, zatiaľ čo u matky tieto problémy nevykazovalo. Poukazovala aj na incident zo dňa 19. októbra, keď dieťa pri odchode od matky plakalo a vyjadrilo túžbu tráviť s matkou a jej rodinou viac času, čo podľa nej jednoznačne reflektovalo citové potreby maloletej. Uvádzala, že následné zakúpenie domáceho zvieratá zo strany otca považovala za snahu kompenzovať nespokojnosť dieťaťa namiesto riešenia príčin jehopsychického prežívania. Tvrdila, že otec v praxi odmietal umožniť rozšírený kontakt nad rámec určeného styku, napriek tomu, že na súde uvádzal opak. Uvádzala, že jej bolo znemožnené kontaktovať dieťa telefonicky v ranných hodinách, keďže podľa otca by tým rušila jeho a starú matku, čo preukazovala hlasovou správou. Namietala, že dieťa jej pravidelne nahrávalo hlasové správy, v ktorých vyjadrovalo smútok a výraznú potrebu bližšieho kontaktu s matkou. Uzatvárala, že všetky uvedené skutočnosti preukazovali, že starostlivosť poskytovaná otcom nezodpovedala najlepšiemu záujmu maloletej a že bez primeraného dokazovania nebolo možné vec objektívne posúdiť. Odvolateľka, preto zotrvávala na tom, že len zverením maloletej do jej osobnej starostlivosti by bolo možné zabezpečiť stabilné, bezpečné a vývinovo primerané prostredie pre maloletú A..

31. K doručenému odvolaniu matky sa písomne vyjadril otec v rozsiahlom podaní na č.l. 266 a nasl. spisu, na ktoré celé obsahové a rozsiahle znenie sa na tomto mieste odvolacím súdom odkazuje. Otec uvádzal, že sa v celom rozsahu stotožňoval so stanoviskom kolízneho opatrovníka zo dňa 06.10.2025, podľa ktorého súd prvej inštancie rozhodol v najlepšom záujme maloletého dieťaťa a zabezpečil všetky jeho základné potreby. Zastával názor, že odvolanie matky bolo nedôvodné a že rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 20.8.2025 je potrebné potvrdiť. Tvrdil, že odôvodnenie rozsudku bolo vecné, logické a zodpovedalo skutočnému stavu, pričom právne posúdenie bolo správne. Odmietal tvrdenie matky, že nedokázal zabezpečiť plnohodnotnú starostlivosť, čo označoval za nepodloženú fabuláciu. Uvádzal, že dieťa malo v jeho predošlom dvojizbovom byte vždy vytvorené primerané podmienky a že mu zakúpil novú kvalitnú stoličku aj ďalšie potreby. Tvrdil, že sa spolu s maloletou presťahoval do svojho štvorizbového rodinného domu v G. H. I., kde malo dieťa vlastnú zariadenú izbu. Popieral tvrdenie, že dieťa nemalo vhodnú obuv, a uvádzal, že prezuvky, ktoré zakúpil, zodpovedali výberu maloletého dieťaťa, pričom matke refundoval všetky dodatočné nákupy. Zdôrazňoval, že jeho finančná situácia nebola obmedzená, keďže po presťahovaní už neplatil nájomné. Tvrdil, že sa maloletému dieťaťu venoval v plnej miere, varil mu, učil sa s ním a dodržiaval stanovený režim. Odmietal, že by sa učili po 20.00 hodine alebo že by dieťa chodilo spať neprimerane neskoro. Nesúhlasil so znaleckým dokazovaním, pretože zmeny v správaní dieťaťa spájal s plánovaným presťahovaním matky do J., nie s jeho starostlivosťou. Tvrdil, že dieťa malo v C. vytvorené silné citové a sociálne väzby, čo považoval za dôvod zachovania doterajšieho prostredia. Popieral, že by maloletá prespávala u starej matky počas školských dní a označoval tvrdenia matky za nepravdivé. Uvádzal, že stará matka mala s dieťaťom prirodzený vzťah, no nikdy nevykonávala starostlivosť namiesto neho. Odmietal akékoľvek tvrdenia o psychickom nátlaku na dieťa a tvrdil, že emocionálnu záťaž vyvolávali vyjadrenia matky o sťahovaní. Popieral aj tvrdenia o spoločnej hygiene a uvádzal, že dieťa sa sprchovalo výlučne samo. Zdôrazňoval, že matka mala starostlivosť o novorodenca, a preto nemohla mať väčšie časové kapacity než on. Tvrdil, že J. nepredstavovala pre dieťa prirodzené prostredie, keďže tam nemalo žiadne rodinné väzby. Uvádzal, že dieťa má v C. školu, kamarátov, krúžky a širokú rodinu, čo predstavovalo stabilné a prirodzené zázemie. Otec preto navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie

v celom rozsahu potvrdil. Odvolanie matky mal. dieťaťa zo dňa 19.09.2025 je potrebné odvolacím súdom zamietnuť ako nedôvodné a v celom rozsahu potvrdiť rozhodnutie prvostupňového súdu zo dňa 20.08.2025.

32. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, Odbor sociálnych vecí a rodiny, Oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately na základe doručenej výzvy zasielal stanovisko na č.l. 277 spisu. Na základe zmeny pobytu otca a spochybňujúcim vyjadreniam matky, „týkajúcich sa podmienok maloletej v bydlisku otca zo dňa 22.10.2025 - v prebiehajúcom konaní o zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností ÚPSVR Martin vykonal dňa 04.11.2025 v popoludňajších hodinách ohlásené sociálne zisťovanie v novom mieste pobytu u otca, ktorý sa odsťahoval z C. do obce G. H. I. K. C. v mesiaci október 2025. Počas sociálneho zisťovania bolo zistené, že otec býva v štvorizbovom rodinnom dome na adrese G. H. I. XXX, pričom rodinný dom je vlastníctvom otcovej sestry. Maloletá má k dispozícii na poschodí rodinného domu samostatnú detskú izbu, prispôbenú jej aktuálnym potrebám. Otec začal prerábať vedľajší rodinný dom (súp. č. XXX), ktorý je v otcovom vlastníctve od roku 2016 a súčasný pobyt v blízkosti svojich príbuzných, otec považuje ako dočasné riešenie, len do skončenia rekonštrukcie svojej nehnuteľnosti, do ktorej sa plánuje presťahovať spolu s maloletou A.. V prednej časti rodinného domu, ktorá je po rekonštrukcii, býva stará matka maloletej A. B., nar. XX.XX.XXXX a zadnú časť – prístavbu rodinného domu má k dispozícii otec s maloletou A.. Počas zisťovania bolo zistené, že otec vytvoril aj v novom mieste pobytu vhodné podmienky pre výchovu a starostlivosť o maloleté dieťa. Počas sociálneho zisťovania neboli v domácnosti otca zaznamenané žiadne nedostatky.“

33. V podaní na č.l. 284 spisu sa vyjadrila matka k vyjadreniam otca a kolízneho opatrovníka, na ktoré celé obsahové a rozsiahle znenie sa na tomto mieste odvolacím súdom odkazuje. Odvolateľka uvádzala najmä, že v celom rozsahu zotrvala na svojom odvolaní zo dňa 19.09.2025 a považovala vyjadrenia otca za nepravdivé, účelové a odporujúce skutkovým zisteniam kolízneho opatrovníka. Poukazovala, že zo šetrenia kolízneho opatrovníka vyplynulo, že otec nebýval vo vlastnej nehnuteľnosti, ale v dome svojej sestry, kde užíval iba zadnú prístavbu, napriek tomu, že vo vyjadrení tvrdil opak. Uvádzala, že otec opakovane prezentoval, že maloletá má v škole harmonické vzťahy, čo sa ukázalo ako nepravdivé, keďže triedny učiteľ potvrdil jej zapojenie do šikanózneho konania, čo podľa nej naznačovalo psychické preťaženie dieťaťa. Po kontrole mobilného telefónu maloletej zistila komunikáciu, v ktorej jej bratranec týral zvieru, čo podľa nej preukazovalo nevhodné a nebezpečné prostredie, v ktorom sa dieťa u otca pohybovalo. Upozorňovala, že dieťa sa opakovane pýtalo, kde sa otec nachádza, čo vyvolávalo oprávnené pochybnosti o tom, kto skutočne vykonával starostlivosť počas jeho neprítomnosti. Tvrdila, že otec reagoval na emočné potreby dieťaťa kupovaním domácich zvierat, čo nepovažovala za primerané ani prospešné pre jeho psychickú stabilitu. Odvolateľka uvádzala, že maloletá prichádzala s prejavmi dlhodobého stresu, vrátane ohryzených nechťov, bolestí brucha a plaču pri odovzdávaní otcovi. Poukazovala, že otec dieťa počas pobytu u matky neprimerane často kontaktoval, čím narúšal pokojný priebeh ich spoločného času. Uvádzala, že otec zanedbával odporúčania pediatra, keď nezabezpečil potrebné oftalmologické vyšetrenie a meškal s realizáciou rehabilitačných cvičení. Tvrdila, že maloletá prichádzala bez riadne zabezpečených školských potrieb, pričom konkrétne uvádzala aj prípad plesnivej fľaše na pitie. Upozorňovala, že otec dvakrát nebol prítomný pri odovzdávaní dieťaťa a že preberanie zabezpečovali iné osoby, čo považovala za neprípustné. Uvádzala, že dieťa jej opakovane hovorilo o monotónnej strave bez pravidelného teplého jedla. Tvrdila, že dieťa nebolo vedené k primeranej samostatnosti a že otec od neho nevyžadoval žiadnu pomoc v domácnosti. Odmietala tvrdenia otca spochybňujúce jej schopnosť riadne sa starať o dve deti, keďže bola na materskej dovolenke a disponovala dostatkom času aj kapacít. Poukazovala na to, že v neprítomnosti otca sa o dieťa často starala jeho partnerka, ktorá nemala skúsenosti s výchovou detí. Uvádzala, že jej presťahovanie bolo motivované výlučne ekonomickými dôvodmi so snahou zabezpečiť maloletému dieťaťu kvalitnejšie životné podmienky. Navrhovala vykonať psychologické vyšetrenie maloletej, keďže mala obmedzenú možnosť presne posúdiť jej psychický stav. Zdôrazňovala, že jej cieľom bolo zabezpečiť pre maloletú každodenný kontakt s matkou, ktorý považovala za rozhodujúci v predpubertálnom veku. Uvádzala, že v prípade zverenia dieťaťa do jej starostlivosti by otcovi umožnila široký rozsah styku bez obmedzení. Záverom uvádzala, že zmena školy by pre maloletú nepredstavovala problém, pretože ide o dieťa sociálne adaptabilné, ktoré si v tomto veku prirodzene a rýchlo vytvára nové vzťahy. Matka nesúhlasila s tvrdeniami otca, ktoré považovala za neúplné, účelové a vyvrátené novými skutočnosťami. Toto vyjadrenie je založené na aktuálnych zisteniach, ktoré nastali po podaní posledného vyjadrenia matky, a preto ich súd doposiaľ nemal možnosť zohľadniť. Matka žiadala odvolací súd, aby pri posudzovaní najlepšieho záujmu dieťaťa tieto nové skutočnosti vyhodnotil a rozhodol v súlade s podaným odvolaním.

34. Otec vo vyjadrení na č.l. 302 spisu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný v najlepšom záujme maloletého dieťaťa a mal za to, že odvolanie matky bolo potrebné v celom rozsahu zamietnuť. Tvrdil, že matka účelovo uvádzala, že nebolo vykonané šetrenie v jeho domácnosti, hoci kolízny opatrovník 04.11.2025 riadne vykonal miestne zisťovanie a nenašiel žiadne nedostatky. Uvádzal, že v novom mieste jeho pobytu boli vytvorené plnohodnotné podmienky pre život a výchovu dieťaťa, čo potvrdila aj sociálna pracovníčka. Popieral tvrdenie matky, že by žil v spoločnej domácnosti so svojou matkou, a zdôrazňoval, že ide o dve samostatné bytové jednotky s oddelenými vchodmi. Tvrdil, že starostlivosť o maloletú vykonával výlučne on a že matka zavádzala, keď tvrdila opak. Uvádzal, že prejavy citovej väzby dieťaťa matka nesprávne interpretovala ako psychické ťažkosti, hoci v jeho starostlivosti sa dieťa správalo pokojne a stabilne. Popieral tvrdenia o nedostatkoch v hygiene, či stravovaní, ktoré označoval za nepodložené. Tvrdil, že jeho presťahovanie do vlastnej nehnuteľnosti bolo racionálne a neovplyvnilo stabilitu dieťaťa, keďže zostala zachovaná škola, rodina aj sociálne väzby. Uvádzal, že matke nebránil v kontakte s maloletou a viackrát jej umožnil rozšírený styk. Záverom uvádzal, že všetky tvrdenia matky boli vykonaným dokazovaním vyvrátené a že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo správne a zákonné.

35. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – účastníčkou – matkou (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie bez viazanosti rozsahom (§ 65 Civilného mimosporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie matky je len čiastočne dôvodné, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v napadnutých výrokoch II., IV. a k týmto výrokom v zodpovedajúcich častiach výroku I. a vo výroku V. (§ 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku) a v napadnutých výrokoch III. a k tomuto výroku v zodpovedajúcej časti výroku I. a v súvisiacom výroku VI. rozhodnutie okresného súdu zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

36. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu v časti zodpovedajúcej potvrdeným výrokom rozsudku okresného súdu, tak v tejto časti preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie odvolania matky, a pretože odvolací súd zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie, ktorý aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, a preto sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd teda konštatuje správnosť jeho dôvodov v tejto časti a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku v tejto časti. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty odvolateľky nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie, zodpovedajúcim potvrdenej časti, odchýliť a nemôže preto dať jej v týchto častiach za pravdu. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie, v časti odvolacieho konania v rozsahu zodpovedajúcim potvrdzujúcim výrokom, sa potom žiada dodať už len nasledovné:

37. Podľa zistení odvolacieho vo vyvolanom odvolacom konaní na základe odvolania matky – odvolateľky z obsahu spisového materiálu zistil, že okresný súd sa pred napadnutým rozhodovaním vo veci samej zaoberal otázkou, či nastala zmena pomerov u maloletej A. v takej intenzite, ktorá by odôvodňovala revíziu pôvodne schválenej rodičovskej dohody. Podľa odvolacieho súdu okresný súd vecne správne konštatoval, že iba zmena zásadného a dlhodobého charakteru mohla viesť k záveru, že pôvodná úprava už nezodpovedala záujmom maloletého dieťaťa – A.. Zo zistených skutočností vyplynulo, že v čase prijatia pôvodného rozhodnutia mali rodičia spoločné miesto života v C., čo vytváralo stabilné podmienky pre fungovanie striedavej starostlivosti. Zmena nastala v okamihu, keď sa matka presťahovala do C., čím sa výrazne narušili teritoriálne a časové predpoklady doterajšieho modelu. Okresný súd, podľa odvolacieho súdu, vecne správne poukázal, že vzdialenosť medzi oboma domácnosťami predstavovala výraznú prekážku pri zabezpečení pravidelného striedania dieťaťa. Prihliadol okresný súd tiež na skutočnosť, že matka v medzičase porodila ďalšie dieťa, nachádzala sa na materskej dovolenke a úplne sa odpútala od pôvodného sociálneho zázemia dieťaťa. Z týchto dôvodov okresný súd vyhodnotil, že realizácia striedavej starostlivosti medzi dvoma vzdialenými mestami by

si nevyhnutne vyžadovala striedanie školských zariadení, čo považoval za nezlučiteľné s potrebou stability dieťaťa. Z obsahu spisového materiálu tiež vyplýva, že rodičia zároveň odmietli možnosť, aby maloletá navštevovala dve školy, pričom okresný súd preto dospel k záveru, že pôvodná úprava sa stala neudržateľnou a bolo potrebné rozhodnúť o výlučnej osobnej starostlivosti jedného z rodičov.

38. Matka podľa obsahu odvolania namietala, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

39. Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

40. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

41. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade, v časti zodpovedajúcej odvolacím súdom potvrdenému rozsudku okresného súdu, súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané matkou v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

42. Posúdením matkou produkovaných odvolacích námietok vo svetle skutočností z obsahu spisového materiálu plynúcich, tieto odvolací súd nevyhodnotil ako opodstatnené k odlišnému komplexnému upraveniu práv a povinností rodičov k mal. deťom ako okresný súd, s výnimkou uloženej vyživovacej povinnosti napadnutým rozsudkom okresného súdu.

43. Primárne vo svetle produkovaných a z listín plynúcich skutočností, odvolací súd vo vzťahu k posudzovanej problematike považuje za potrebné zdôrazniť, že žiaden rodič nie je schopný dať dieťaťu širokospektrálne všetko, čo dieťa pre svoj život potrebuje (čím odvolací súd nemá na mysli materiálnu stránku zabezpečenia dieťaťa), a preto pokiaľ tomu nebránia významné okolnosti, rovnocenná participácia každého rodiča na výchove a starostlivosti o každého maloletého už od jeho narodenia, je veľmi významná a nezastupiteľná. Nepochybne najvhodnejším spôsobom, akým je možné vzájomné vzťahy dieťaťa s rodičmi v situácii, keď rodičia už spolu nežijú rovnocenne rozvíjať, je nastavenie takej formy výkonu osobnej starostlivosti o mal. dieťa a jeho výchovného prostredia, ktorá na to vytvorí, čo možno najlepšie podmienky, čo je obvyčajne možné dosiahnuť predovšetkým dohodou rodičov, ktorí v kolízii a so zreteľom na záujem mal. dieťaťa, podriadiac tak niekedy vzájomne narušené vzťahy vyššiemu princípu, nepreferujú svoje vlastné záujmy a predstavy o spôsobe usporiadania výkonu týchto práv, k naplneniu čoho však zjavne v podmienkach posudzovanej veci nedochádza.

44. Úlohou rodičov by malo byť, aby vzhľadom na záujem maloletej sa svojím správaním približovali k stavu, aby riešenie dotknutej otázky bolo vo všetkých aspektoch v záujme dieťaťa, teda aby opustili svoje vlastné egoistické záujmy, pretože každý rodič by si mal byť vedomý toho, že prioritou záujmu dieťaťa platí i preto, že dôsledky ignorovania záujmu dieťaťa sa v jeho sfére (v jeho živote, či už v súčasnosti alebo v budúcnosti) prejavujú intenzívnejšie negatívne ako v živote rodiča, ako človeka dospelého; dieťa totiž nie je „hotová“ silná osobnosť a nie je schopné sa s uvedenou situáciou vysporiadať, takže často si nesie psychické traumy po celý život (Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 266/10 z 18.08.2020). Odvolací súd tak, ako v iných prípadoch aj v tomto zdôrazňuje, že nielen verbalizovanie tohto stavu, ale premietnutie vyššie požadovaného postoja do praktického života mal. dieťaťa, ktorý spočíva v tom, že prioritne veci týkajúce sa dieťaťa rodičia budú riešiť dohodou a autoritatívne rozhodnutie súdu bude pre nich len krajnou možnosťou, je obrazom ich skutočného vzťahu k mal. dieťaťu. Toto však vyžaduje zodpovedné nazeranie na vlastné konanie s preferenciou

záujmu maloletého dieťaťa, k naplneniu čoho však doposiaľ zjavne nedochádza. Ak rodičia nebudú schopní vyriešiť konsenzom ani základné otázky týkajúce sa dieťaťa a ich predstava, že akúkoľvek nezhodu medzi sebou, či nevyriešené vzájomné konflikty budú riešiť vyvolávaním nových konaní s odprezentovaním, že ich vedú práve vo svetle záujmu mal. dieťaťa, tak takýto postoj je neudržateľný s naplnením verbalizovaného záujmu na zdravom psychickom a fyzickom živote dieťaťa.

45. Odvolací súd vzhľadom na potvrdzujúcu výrokovú časť tohto rozhodnutia v odvolacom konaní, akcentuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo, po vykonaní odvolacieho prieskumu vyhodnotené ako vecne správne, zákonné a zodpovedalo najlepšiemu záujmu maloletej A.. Odvolací súd zdôrazňuje, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že pôvodne fungujúci model striedavej starostlivosti stratil za nových okolností svoje opodstatnenie, s tým že zásadná zmena životných pomerov na strane matky – najmä jej presťahovanie sa z mesta C. do obce C., zmena zamestnania, vznik nového partnerského vzťahu a narodenie ďalšieho dieťaťa – mala významný dopad na stabilitu a logistickú realizovateľnosť striedavej starostlivosti. Nemožno nepripomenúť, vzhľadom na skutkové okolnosti, že to bola matka, ktorá mala predvídať dôsledky svojich rozhodnutí na život maloletého dieťaťa a nemohla očakávať, že otec a v konečnom dôsledku i maloletá prispôbia svoj život jej novému osobnému smerovaniu a jej osobným rozhodnutiam. Odvolací súd, v zhode s okresným súdom konštatuje, že vzdialenosť približne 230 km medzi dvoma domácnosťami objektívne znemožňuje realizáciu striedavej starostlivosti v zmysle pôvodnej dohody, keďže by to nevyhnutne predpokladalo striedanie škôl, či školských zariadení, čo nebolo v súlade s požiadavkou kontinuity výchovy. Vychádzajúc z princípu najlepšieho záujmu dieťaťa odvolací súd, tak ako v konečnom dôsledku i okresný súd, zdôrazňuje, že tento záujem nemožno posudzovať optikou subjektívnych preferencií rodiča, ale výlučne podľa objektívnych potrieb maloletého dieťaťa, jeho doterajšieho života, stability a vzťahového ukotvenia. V tejto súvislosti, bolo okresným súdom, podľa odvolacieho súdu, vecne správne v prvoinštančnom konaní ustálené, že maloletá A. má v C. pevné sociálne zázemie, širšiu rodinu, školské prostredie a priateľské väzby, ktoré bolo potrebné chrániť. pôvodná striedavá starostlivosť fungovala dlhodobo a bezproblémovo, a zmena nastala výlučne na strane matky v dôsledku jej presťahovania a nového rodinného usporiadania, čo však nie je dôvodom na narušenie stability života maloletého dieťaťa.

46. Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov matky smerujúcim k spochybneniu starostlivosti otca, konštatuje, že tieto rozhodne neboli preukázané a nevykazovali charakter takých nedostatkov, ktoré by mohli odôvodniť zmenu osobnej starostlivosti. Naopak, z dokazovania vyplynulo, že otec zabezpečoval stabilnú a riadnu starostlivosť a maloletá sa v jeho domácnosti cítila bezpečne. Odvolací súd tiež uvádza, že biologická väzba medzi maloletou a otcom, ako aj kontinuálne fungujúci vzťah rodiča a dieťaťa, musia mať prednosť pred väzbami, ktoré vznikli v novej domácnosti matky. Zohľadnil aj názor maloletého dieťaťa, ktoré vyjadriло želanie zotrvať v známom prostredí.

47. Odvolací súd, preto po vykonaní odvolacieho prieskumu konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o zverení maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti otca plne zodpovedalo kritériám ochrany najlepšieho záujmu dieťaťa, rešpektovalo princíp kontinuity života mal. A. a zachovávalo jej vzťahy, ktoré považoval za stabilizované v C.. Aj z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. K uvedenému pristupujú i závery z posúdenia najlepšieho záujmu maloletej A., ktorý sa síce nezhodoval s nazeraním matky maloletej, čo ich však nečinilo nesprávnymi. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že rozdiely vo výchovných postupoch oboch rodičov sú prirodzené a samy osebe nepredstavujú okolnosť, ktorá by odôvodňovala zmenu osobnej starostlivosti. Odvolací súd konštatoval, že tvrdenia matky ohľadom nahého sprchovania, zanedbávania hygieny, neprimeraného režimu, či nedostatočnej prípravy do školy zostali bez vecného podkladu, pričom ani škola neindikovala, že by maloletá vykazovala známky nepripravenosti, alebo iných problémov v týždňoch, keď bola v starostlivosti otca. Rovnako odvolací súd zdôraznil, že kontakt dieťaťa so starými rodičmi je prirodzenou súčasťou rodinného života a nemožno ho interpretovať ako prenášanie rodičovských povinností. Zo spisu vyplynulo, že maloletá žila s otcom v samostatnej domácnosti a stará matka žila oddelene, pričom víkendové kontakty so širšou rodinou odvolací súd označil za pozitívny prvok. Výhrady matky o zabúdaní vecí, či nepraktickej organizácii je možné označiť za marginálne a typické pre situácie, v ktorých sa rodičia striedajú pri starostlivosti, nie za relevantné skutočnosti odôvodňujúce zásah do rodičovských práv. Pokiaľ matka namietala nové životné okolnosti na strane otca, odvolací súd poukázal, že v konaní sa nepreukázalo žiadne zhoršenie jeho starostlivosti. Presťahovanie matky do C. bolo nielen podľa okresného súdu, ale i podľa odvolacieho súdu jej autonómnym rozhodnutím, ktoré zásadným spôsobom narušilo logistickú, časovú aj sociálnu rovnováhu dovtedy stabilne fungujúcej striedavej starostlivosti. Vzdialenosť oboch domácností a nemožnosť zabezpečiť jednotné školské prostredie bránili pokračovaniu striedavej starostlivosti v pôvodnom modeli. Odvolací súd pripomína, že rodič nemôže svojimi osobnými rozhodnutiami vytvárať tlak na zásadnú zmenu života dieťaťa, najmä ak druhý

rodič svoju starostlivosť vykonával riadne a bez zistených nedostatkov. Odvolací súd konštatoval, že maloletá mala v C. vybudované stabilné sociálne a emočné väzby, ktoré sú dôležitým predpokladom jej harmonického vývinu. Zároveň prihliadol aj na názor maloletého dieťaťa, odporúčanie kolízneho opatrovníka a doterajší spôsob života maloletého dieťaťa, ktorý bol s prostredím mesta C. úzko spätý. Zdôrazňuje odvolací súd, že ani existencia nového súrodeneckého vzťahu nemôže mať v hierarchii záujmov prednosť pred kontinuálnou rodičovskou väzbou s otcom a prirodzeným prostredím, v ktorom dieťa vyrastalo., čo v konečnom dôsledku konštatoval i okresný súd. Odvolací súd preto uzavrel, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že zotrvanie maloletej v starostlivosti otca zabezpečí jej stabilitu, kontinuitu a predvídateľnosť života, a jeho rozhodnutie preto ako vecne aj právne správne potvrdil. Podľa odvolacieho súdu, okresným súdom boli skutkové okolnosti dostatočne objasnené, vykonané dôkazy poskytovali jasný a úplný obraz o pomeroch oboch rodičov a doplnenie dokazovania v tejto rovine by neprinieslo žiadne nové relevantné skutočnosti. Za rozhodujúce považoval, že maloletá mala v C. vytvorené stabilné rodinné, sociálne a školské zázemie, ktoré bolo v súlade s jej najlepším záujmom zachovať. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil závery okresného súdu ako vecne i právne správne.

48. K odvolacej námietke, že otec býval s maloletou v dvojizbovom byte v C. bez samostatnej izby pre dieťa; stoličku na učenie zabezpečil oneskorene; maloletá mala nosiť ortopedické papuče, no podľa matky nosila nevhodnú obuv, odvolací súd vysvetľuje, že za právne relevantné v prejednávanej veci považoval, či maloletá mala v starostlivosti otca objektívne vytvorené primerané podmienky (tiché miesto na učenie, pracovný stôl/stoličku, hygienické a zdravotné náležitosti, primerané oblečenie), a či prípadné nedostatky dosahovali intenzitu zásahu do jej vývinu (§ 24, § 36, § 5 Zákona o rodine; čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Samotná absencia samostatnej izby v menšom byte, podľa odvolacieho súdu, bez preukázaného negatívneho vplyvu na prospech, zdravie, či pohodu mal. A. neodôvodňuje, bez ďalšieho, zmenu starostlivosti a výchovného prostredia. Podľa zistení odvolacieho súdu z obsahu spisu, nevyplyvajú žiadne dôkazy, z ktorých by vyplývali skutočnosti, ktoré by bolo potrebné hodnotiť ako signály, že o nevhodnosti bývania, teda žiadne reálne správy napr. školy, resp. zdravotníkov v tejto rovine. K ortopedickej obuvi platilo, že ak sa preukázalo odporúčanie ortopéda, tak ani reálne nenosenie predpísanej obuvi bez ďalšieho nepredstavovalo dostatočný dôvod na zmenu starostlivosti. K odvolacej námietke matky, že sa otec mal mal. A. venovať nedostatočne, a že stravu zabezpečovala jeho matka, pričom boli preferované polotovary a dieťa chodilo neskoro spať, úlohy robilo večer, tak matkou uvádzaná komunikácia dokazovala neskoré aktivity; maloletá bola podľa matky často chorá; učiteľ uviedol zmeny správania; navrhnuté bolo psychologické vyšetrenie, tak odvolací súd opätovne na tomto mieste uvádza, že rozdielnosť režimu a výchovných prístupov sama o sebe nepredstavuje právnu relevanciu, pokiaľ sa neprejaví v zdravej životospráve, školskom prospechu, správaní a psychickej pohode dieťaťa (princíp proporcionality a individualizácie; § 24, § 36 ZR). Neskoršia hodina spánku, či občasná konzumácia polotovarov nenahrádzajú povinnosť preukázať nepriaznivý účinok. Pokiaľ správy školy, alebo pediatra nepreukázali zhoršenie prospechu, či zdravotný problém, ktorý by bolo možné hodnotiť inak než ojedinelý, teda mal by dlhotrvajúci a dlhodobý charakter, tak podľa odvolacieho súdu nebol dôvod tieto námietky považovať za tvrdenia dostatočné na zmenu výchovného prostredia. Vo vzťahu k matkou navrhnutému znaleckému dokazovaniu odvolací súd zdôrazňuje, že znalecké (psychologické) dokazovanie je účelné a na mieste, ak z už vykonaných dôkazov vyplýva relevantná pochybnosť o psychickej kondícii dieťaťa; inak je nadbytočné a predlžujúce konanie. Záznamy komunikácie je potrebné hodnotiť v kontexte (frekvencia, obsah, dopad), nie izolovane.

49. K odvolacej argumentácii matky, že dieťa v blížiacej sa puberte spalo s otcom v jednej izbe, pričom v minulosti sa mali spolu sprchovať, z čoho matka vyvodzovala riziko pre psychický vývin a potrebu intimity, odvolací súd konštatuje, že nebolo matkou tvrdené a ani preukázané, či išlo o nutné priestorové usporiadanie bez znakov nevhodného správania, alebo o pretrvávajúci vzorec popierajúci súkromie dieťaťa. Odvolací považuje za prirodzené, že v období prechodu k puberte je požiadavka na posilnenie intimity legitímna, avšak nebolo matkou preukázané, že nepostačuje racionálne opatrenie (oddelené spanie, zavedenie pravidiel), nie automatická zmena starostlivosti. K tvrdenému „spoločnému sprchovaniu“ platilo, že bez priameho dôkazného podkladu a bez indícií ohrozenia ostávalo tvrdením, ktoré neodôvodňuje zásah do rodičovských práv.

50. Ak matka v odvolaní tvrdila, že dieťa malo tráviť čas u starej matky alebo u známych; pravidelne prespávať u starej matky, a že otec mal verbálne manipulovať dieťa, jeho nadmerná komunikácia počas pobytu u matky mala narúšať pohodu, tak odvolací súd v súhrne ako odpoveď na túto odvoláciu argumentáciu matky uvádza, že zapojenie starých rodičov a širšej rodiny je spravidla priaznivé, s prihliadnutím na vytváranie a prehlbovanie sociálnych väzieb, samozrejme za podmienky, že nenahrádza dlhodobo primárnu starostlivosť rodiča, čo však v konaní, podľa obsahu spisového materiálu, nebolo. Pravidelné víkendové, či účelové krátkodobé výpomoci nie je možné považovať za

deficit rodičovskej starostlivosti, pokiaľ otec zabezpečuje jadro starostlivosti. Uznáva odvolací súd, že nadmerná elektronická komunikácia počas styku s druhým rodičom môže byť určitým spôsobom rušivá, spravidla je však riešiteľná výchovnými pravidlami, ktorých zavedenie a následná neúčinnosť matkou tvrdená nebola, preto nie je takúto komunikáciu, v tomto štádiu konania možné považovať za dostatočný dôvod na zmenu zverenia maloletej.

51. Pokiaľ matka v odvolaní zvýrazňovala jedinečné puto matka–dcéra, čo malo vyžadovať každodenný kontakt a dva víkendy v mesiaci boli podľa matky nepostačujúce, tak najlepší záujem dieťaťa vyžaduje udržiavanie a rozvoj väzieb k oboj rodičom (§ 24 ods. 2, § 25 ZR); samotná intenzita citovej väzby k jednému rodičovi nepostačuje na zmenu zverenia, ak by to narušilo stabilitu prostredia a kontinuitu života dieťaťa., nie automatické prelomenie princípu kontinuity prostredia bez preukázaného prospechu maloletého dieťaťa, ktorý nebol v konaní preukázaný.

52. Osobitne odvolací súd k dôležitosti súrodeneckého puta maloletej A. so sestrou v domácnosti matky uvádza, že ho samozrejme rešpektuje a v žiadnom prípade neznevažuje jeho význam, keďže ho možno považovať za významný stabilizačný faktor, no sám osebe nepreváži princíp kontinuity prostredia, ak by presun zverenia prerušil širšie väzby dieťaťa (škola, rovesníci, komunitné väzby) a ak je súrodenecký vzťah udržateľný kvalitným a pravidelným stykom. Pokiaľ matka poukazovala na svoje časové možnosti, keďže je na materskej dovolenke a uvádzala vyššiu disponibilitu času pre každodennú starostlivosť, tak odvolací súd uvádza, že vyššia časová disponibilita rodiča je len jedno z viacerých kritérií, nie je determinujúcim faktorom, ak dieťa prosperovalo v existujúcom prostredí a druhý rodič zabezpečoval riadnu dennú rutinu. Rozhodujúci je celkový súčet stabilizačných prvkov (prostredie, väzby, školská kontinuita, zdravotné a psychické ukazovatele), nie iba kalendárna dostupnosť rodiča. Ak matka zdôrazňovala v odvolaní, že dieťa je adaptabilné, zmena školy mala byť plynulá a bez negatív, tak odvolací súd konštatuje, že adaptabilita dieťaťa je síce relevantná, ale neeliminuje význam princípu kontinuity a predvídateľnosti výchovného prostredia (best interest; § 24, § 36 ZR; čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa). Zmena školy a komunity je zásah do denného chodu; bez preukázaného kvalitatívneho prínosu je opatrné preferovať riešenia, ktoré „neškodia“ (non-maleficence), najmä pri dlhodobom zabehnutom režime a jasných väzbách dieťaťa.

53. Pokiaľ matka v odvolaní poukazovala na to, že v domácnosti matky boli pozitívne správy kolízneho opatrovníka; matka navrhla nariadiť šetrenie aj v domácnosti otca, namietala potrebu doplniť dokazovanie. Ak by aj v prvostupňovom konaní absentovalo aktuálne objektívne šetrenie v domácnosti otca, išlo by o síce deficit dokazovania, avšak pokiaľ bol fungujúci model striedavej starostlivosti, voči ktorej matka nemala námietky a tiež boli k dispozícii iné aktuálne nosné dôkazy ako správy školy, prípadne už vykonané miestne zisťovanie, výsluch maloletej a z nich vyplývala primeranosť podmienok u otca, nebolo nevyhnutné duplicitne dokazovanie rozširovať. Primeranosť rozsahu dokazovania sa posudzuje podľa zásady hospodárnosti a potrebnosti a tak nosné skutkové otázky boli zodpovedané a predstavovali dostatočne spoľahlivý podklad pre rozhodnutie.

54. Odvolací súd len pre komplexnosť posúdenia, za situácie, že sa s rozhodnutím okresného súdu stotožnil v časti jeho rozhodnutia cez úpravu v § 387 ods. 1,2 CSP rozvíja vlastnú argumentáciu, v zmysle ktorej dlhodobá kontinuita výchovného prostredia predstavuje ústrednú súčasť najlepšieho záujmu dieťaťa, čo vyplýva aj z dostupnej judikatúry Ústavného soudu ČR. Podľa rozhodnutia Ústavného soudu ČR sp.zn. IV. ÚS 2884/22: „Kontinuita prostredia je výchozím pravidlom; její prolomení je možné jen na základě mimořádně přesvědčivých důvodů.“ V tomto prípade maloletá žila stále v meste C., kde: - navštevovala školu, - mala stabilnú sieť rovesníkov, - mala vytvorené rodinné väzby (otec, starí rodičia, širšia rodina), - všetky jej dôležité životné aktivity sa viazali práve na toto prostredie. Odvolací súd uvádza, že práve otec je teda nositeľom kontinuity výchovného prostredia, keďže ním poskytované prostredie: - je dlhodobé, - je nemenné, - je predvídateľné, - korešponduje s doterajším spôsobom života dieťaťa, - a je potvrdené aj výsledkami dokazovania (škola, kolízny opatrovník, stabilita starostlivosti). Tým bol naplnený aj princíp vyplývajúci z rozhodnutia Ústavného soudu ČR sp.zn. III. ÚS 409/23, že súdy musia chrániť: „„stávající vztah a stávající životní rytmus dítěte u rodiče, který mu dlouhodobě poskytuje stabilitu.““ Odvolací súd na tomto mieste opätovne pripomína, že matka, svojím slobodným rozhodnutím, svoj život presunula do úplne nového prostredia, kde: - vytvorila novú rodinu s partnerom, - narodilo sa jej nové dieťa, - zmenila svoje bydlisko aj ekonomické zázemie, - a vznikol pre maloletú úplne nový rodinný model, ktorý doteraz nebol súčasťou jej života. Ústavní soud ČR opakovane judikuje, že takéto jednostranné rozhodnutie rodiča nemožno prenášať na dieťa automaticky. Ako uvádza judikatúra: „Dítě nemůže být objektem, jehož život se mechanicky přizpůsobí přáním rodiče.“ Odvolací súd uvádza, že tzv. „nový model rodiny“ matky, hoci môže byť pre matku pozitívny, nie je automaticky v najlepšom záujme dieťaťa, najmä ak by znamenal: - prerušenie väzieb v meste C., - stratu každodenného kontaktu

s otcom, - prerušenie kontaktu so širšou rodinou, - zmenu školy, - stratu prirodzenej sociálnej skupiny, - adaptáciu na úplne nové prostredie bez preukázaného benefitu. K tomu zodpovedá aj záver Ústavného súdu ČR z rozhodnutia sp.zn. II. ÚS 603/25: „Soudy nesmí vykládat nejlepší zájem dítěte izolovaně podle subjektivních představ rodiče o nové rodině; musí chránit kontinuitu a individuální potřeby dítěte.“ Odvolací súd tak považoval matkou vytvorený nový rodinný model za zmenu výlučne v živote matky, ktorá: - nebola motivovaná potrebami dieťaťa, - nebola pre dieťa nevyhnutná, - k momentu svojho rozhodovania, nebol matkou, podľa odvolacieho súdu, vychádzajúc z obsahu spisového materiálu a z neho vyplývajúceho vykonaného dokazovania, že by bol, bez akýchkoľvek pochyb, preukázaný priaznivý vplyv na jeho vývoj, ktorému by bolo osobitne potrebné poskytnúť ochranu.

55. Odvolací súd považuje na tomto mieste za podstatné uviesť, že pokiaľ na podporu svojich tvrdení poukazoval primerane a podporne, z eurokonformného prístupu na judikatúru cudzieho štátu, tak takýto postup nie je rozporný ani s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. so závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 48/2018, v zmysle ktorých „....Aj keď judikatúra súdov iných štátov je pre slovenské právne prostredie nepoužiteľná, ústavný súd poukázal na uvedené rozhodnutie českého súdu preto, lebo sa s ním stotožňuje, preberá ho, a predovšetkým ho považuje za ústavne konformný výklad ustanovenia“.

56. Krajský súd napokon považuje za potrebné primerane poukázať, vo vzťahu k potvrdzujúcej časti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa záverov ktorého odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

57. Z judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov vyplýva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu matky zachádzajúcu podrobne do detailov, nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie o jej návrhu na zverenie maloletej A. do jej osobnej starostlivosti, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

58. Vychádzajúc z prezentovaných úvah sa odvolací súd stotožnil s určujúcim záverom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol v potvrdzujúcej výrokovej časti tohto svojho rozhodnutia. Vzhľadom na skutkové okolnosti okresný súd, podľa zistení odvolacieho súdu, v dostatočnom rámci zohľadnil i skutočnosti, špecifiká v prejednávanej veci, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu v zodpovedajúcej časti potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP, v podrobnostiach odkazuje na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii zodpovedajúcej potvrdzujúcej časti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, podľa odvolacieho súdu, nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti, či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov mal. A. ako osobitne zákonom chráneného subjektu, vytknúť.

59. Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo určenie vyživovacej povinnosti matky k maloletej A..

60. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

61. Odvolací súd v tejto časti predovšetkým poukazuje na to, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu (rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04). Podľa Ústavného súdu SR: „Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odôvodnenie rozhodnutia

však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997, či rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani c. Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie jeho prieskumu v rámci odvolacieho konania.

62. Pokiaľ matka v odvolaní namietala, že okresný súd v konaní o výživnom nezistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zákonné a preskúmateľné rozhodnutie, tak uvádzala, že okresný súd sa uspokojil s neúplnými a formálnymi údajmi o príjmoch a majetkových pomeroch otca, hoci z obsahu spisu vyplývali pochybnosti, ktoré odôvodňovali potrebu ďalšieho dokazovania. Okresný súd, podľa matky neposúdil, či predložené podklady odrážajú reálne a dlhodobu udržateľné príjmy povinného rodiča, a nevykonal žiadnu analýzu jeho výdavkov ani toho, či boli nevyhnutné alebo len účelovo vykázané. Keďže otec je osobou podnikajúcou a vykonávajúcou funkciu konateľa aj spoločníka, bolo nevyhnutné podrobne preveriť jeho disponibilné príjmy z podnikania, reálne cash-flow, rozsah majetku a výdavky súvisiace s jeho podnikateľskou činnosťou, čo však okresný súd nevykonal. Matka namietala, že súd prvej inštancie bez dostatočného preverenia prevzal hospodársky výsledok spoločnosti a nehodnotil, či predstavuje skutočný zdroj príjmu otca alebo iba účtovnú veličinu, ktorá nevyjadruje jeho reálnu finančnú situáciu. Okresný súd taktiež nepreskúmal, či otec predložil všetky potrebné podklady a nehodnotil ich pravdivosť ani úplnosť. Podľa matky bolo potrebné preveriť aj to, či otec nečerpá výhody z majetku spoločnosti alebo iných zdrojov, ktoré znižujú jeho osobné výdavky. Keďže súd tieto otázky neotvoril a nevyhodnotil, nezískal úplný obraz o jeho možnostiach a schopnostiach prispievať na výživu dieťaťa. Matka tiež namietala, že okresný súd neodôvodnil výšku jednotlivých položiek výdavkov na dieťa, nezistil ich reálnu nevyhnutnosť, ani nezohľadnil životnú úroveň rodičov. Správna aplikácia zásady, podľa ktorej má mať dieťa právo na životnú úroveň porovnateľnú so životnou úrovňou rodičov, nebola podľa matky v rozhodnutí vôbec reflektovaná. Okresný súd nezdôvodnil ani spôsob rozdelenia nákladov medzi rodičov a nepreukázal, že výška výživného zodpovedá objektívnym schopnostiam matky.

63. Zvýrazňuje sa, že určenie výšky výživného na dieťa je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, nezameniteľných s okolnosťami relevantnými v iných veciach (podporne a primerane napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7CdoR/1/2025 zo dňa 26.02.2025 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7CdoR/4/2025 zo dňa 19.03.2025).

64. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku v rovine posúdenia vyživovacej povinnosti, vyplýva, že pri určení výšky výživného okresný súd vychádzal zo zistených možností, schopností a majetkových pomerov oboch rodičov, ako aj odôvodnených potrieb maloletej. Okresný súd v konaní ustálil mesačné výdavky na maloletú nasledovne: „strava v domácom prostredí 120 € (maloletá vo veku 9 rokov, bežné výdavky na stravu), oblečenie 30 €, družina a krúžky 13,75 €, vitamíny 10 €, drogéria 10 €, voľný čas 20 €, školné 100 €, džudo 30 €, učebnice 4,16 € (mesačne, ročne cca 50 €), alikvótna časť na bývanie u otca 225 € (nájom, otca 450 €), z čoho súd odpočítal 60 € prídavok na dieťa (tzn. 562,91 -60) a uvedené pomerne rozdelil medzi rodičov, t.j. matku zaviazal platením výživného vo výške 250 € mesačne. Uvedené je podľa názoru súdu v možnostiach a schopnostiach matky, ktorá aktuálne ukončila podnikateľskú činnosť, avšak z lustrácie v sociálnej poisťovni bolo preukázané, že táto je od 20.02.2025 evidovaná ako zamestnanec spoločnosti C. K. C., s.r.o., s vymeriavacím základom 02/2025 vo výške 729,79 €, za obdobie 03/2025 až 05/2025 vo výške 1850 € a za obdobie 06/2025 vo výške 1218,13 €. Matka je poberateľkou materskej dávky vo výške 1445,60 €. Matka má bežné výdavky, v C. uhrádzala nájom výške 500 € (tento výdavok už opadol), dlh v banke, ktorý spláca po 84 €. Otec je spoločník aj konateľ v spoločnosti J. s.r.o., pričom z účtovnej závierky spoločnosti za rok 2024 vyplýva, že výsledok hospodárenia za účtovné obdobie je vo výške 13 485 €. Otec má výdavky na nájom, úver 250 €, poisťka pre maloletú a otca, bežné výdavky.“ Podľa zistení odvolacieho súdu, odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu nedáva odpoveď odvolaciu argumentáciu matky, hoci na tomto mieste odvolací súd nevyklučuje, že okresný sa týmto skutočnosťami zaoberal, pokiaľ však nie sú súčasťou písomného vyhotovenia rozhodnutia okresného súdu, tak potom nie je možné, vo vyvolanom odvolacom konaní, ich správnosť posúdiť.

65. Na základe uvedeného súd prvej inštancie po vrátení veci sústredí dokazovanie na zisťovanie skutočností majúcich podstatný význam pre určenie vyživovacej povinnosti matky k maloletej A., najmä: · zistiť odôvodnené potreby v posudzovanom období, a to v jednotlivých položkách (bývanie, stravovanie, hygiena, zdravotná starostlivosť, školské výdavky, cestovné, ošatenie, obuv, mimoškolské aktivity a pod.), pričom jednotlivé potreby konkrétne vyhodnotí s ohľadom na prípadné námietky otca, rozlíši bežné, nevyhnutné a nadštandardné potreby a pri chýbajúcich dokladoch urobí kvalifikovaný odhad

priemernej mesačnej potreby (prepočtom 1/12); rozpočíta spoločné náklady domácnosti (bývanie, energie, dane a pod.) na počet osôb v domácnosti a následne určí podiel, ktorý predstavuje potrebu maloletej,

- kvantifikuje finančný podiel matky (príjem, výdavky, prídavky, bonus, majetkové pomery),
- zistí príjem, výdavky otca, pričom vyhodnotí, ktoré z týchto výdavkov sú dôvodné a ktoré nadštandardné alebo neprimerané, majetkové pomery a uvedené zistenia zohľadní pri určení konkrétnej výšky vyživovacej povinnosti matky k maloletej dcére, pričom neopomenie dôsledne vyhodnotiť i skutočnosti uvádzané matkou v odvolaní.

66. Súd prvej inštancie vo veci rozhodne po zistení skutočného stavu v čase svojho rozhodnutia na základe vykonania na vec vzťahujúceho sa dokazovania v súlade s § 188, § 195 a nasl. CSP a § 204 CSP a súčasne umožní účastníkom konania vyjadriť sa k dôkazom (§ 182 CSP). Pri vyhodnotení výsledkov dokazovania so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty matky, tieto posúdi z hľadiska na ne vzťahujúcich sa zákonných ustanovení. Svoje nové rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodní v súlade s § 220 CSP tak, aby právne závery, ku ktorým dospeje, mali oporu vo vykonanom dokazovaní a aby úvahy súdu k týmto záverom vedúce, boli logické a presvedčivé. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie opätovne rozhodne o trovách prvoinštančného konania a v súlade s § 396 ods. 3 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

67. Odvolací súd k svojmu rozhodnutiu, ktorým zrušil rozhodnutie okresného súdu, považuje za podstatné uviesť pre úplnosť, že rozsah - miera, časová a procesná náročnosť dokazovania, ktoré je potrebné vykonať okresným súdom s poukazom na vyššie uvedené závery krajského súdu, pre rozhodnutie vo veci výrazne presahuje rámec účelu odvolacieho konania. Uvedený postup odvolacieho súdu preto nebol v rozpore ani s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 161/2023 zo dňa 12. októbra 2023.

68. Rozhodnutie bolo odvolacím senátom prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred dovolacím súdom.

Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.